van polsen (*la dactylo*) of onderarmen (*les essuie-glaces*) en zelfs pianistieke imitaties als het spelen van arpeggio's. Onder enkele sfeervolle spots en in een opgeschroefd tempo levert het een vernuftig en virtuoos kunststukje op. Omdat het knappe muziek is? Verre van. Net als barokke, functionele tafelmuziek heeft het puur muzikale louter achtergrondwaarde. Op een cd't-je is er dan ook niks aan. *Musique de tables* doet namelijk geen beroep op onze oren, maar op onze ogen.

De Mey verlegt daarmee de focus van de luisteraar naar een ander terrein. Hij plaatst z'n muziek niet naast het drama op de planken (zie Vermeersch), hij maakt muziek niet tot de alomtegenwoordige structuur van de opvoering (zie Sleichim): hij concentreert zich verrassend genoeg enkel op de *uitvoering* ervan. Je mag dus gerust stellen dat bij De Mey het muzikale gebeuren, de muzikale performance zélf het drama is. Muziek wordt beeld, uitvoering wordt opvoering. Het theatrale element vindt plaats in de kern van het muzikale gebeuren. Daarvoor heeft hij muziek eigenlijk niet eens nodig. En zie, voor de Rosas-dansvoorstelling *(but if a look should) April me* schrijft De Mey een stuk voor solodirigent, met veel ritmegevoel, virtuoze handentaal en visueel kijkplezier, maar ditmaal zonder noot, toon, klank of geluid. Gebarentaal zeg maar, als voor doven.

De voor de hand liggende kritiek als zou De Mey zo het muzikale van het theatrale knippen, houdt geen steek. Integendeel, deze werken zijn een even transparante als dubbelzinnige lezing van het muziektheatergenre. Hun legitimiteit wordt enkel verstrekt door het gegeven dat de uitvoerder een muzikant is. Is hij of zij danser of actrice, dan pas vervalt de hele notie van muziektheater en komen begrippen als 'dans' of 'bewegingstheater' bovendrijven. Alleen al om die theoretische *topsy-turvy* behoren De Mey's ogenschijnlijk *a-muzikale* werken tot de meest verbluffende staaltjes theatrale *muzikalisering.*

Grafzerk

Mepten Vermeersch, Sleichim en De Mey al onder de muziektheatrale gordel, nog bloeddorstiger en gretiger is hun collega Walter Hus. Met zijn operatrilogie op teksten van Jan Decorte beeldhouwt deze bezwerende toetsenist dan ook een grandioze grafzerk voor het genre. Hoe onschuldig zijn drie operaatjes ook mogen lijken, het zijn meesterwerkjes in stilistisch venijn. Hus geeft loepzuivere lesjes in opera-esthetica: 'Als componist heb ik een probleem met opera, in de zin dat het vaak dubbelop is. Je hebt een tekst die er speciaal voor geschreven is, dat libretto wordt op muziek gezet en dat alles wordt dan nog eens uitgebeeld. Bovendien gaat het dan nog vaak om heel eenvoudige verhaaltjes, heel narratieve dingen. Ik ben al lange tijd op zoek om die narrativiteit op een andere manier te beleven in opera.'[5] Een geslepen zet, want door net nar-

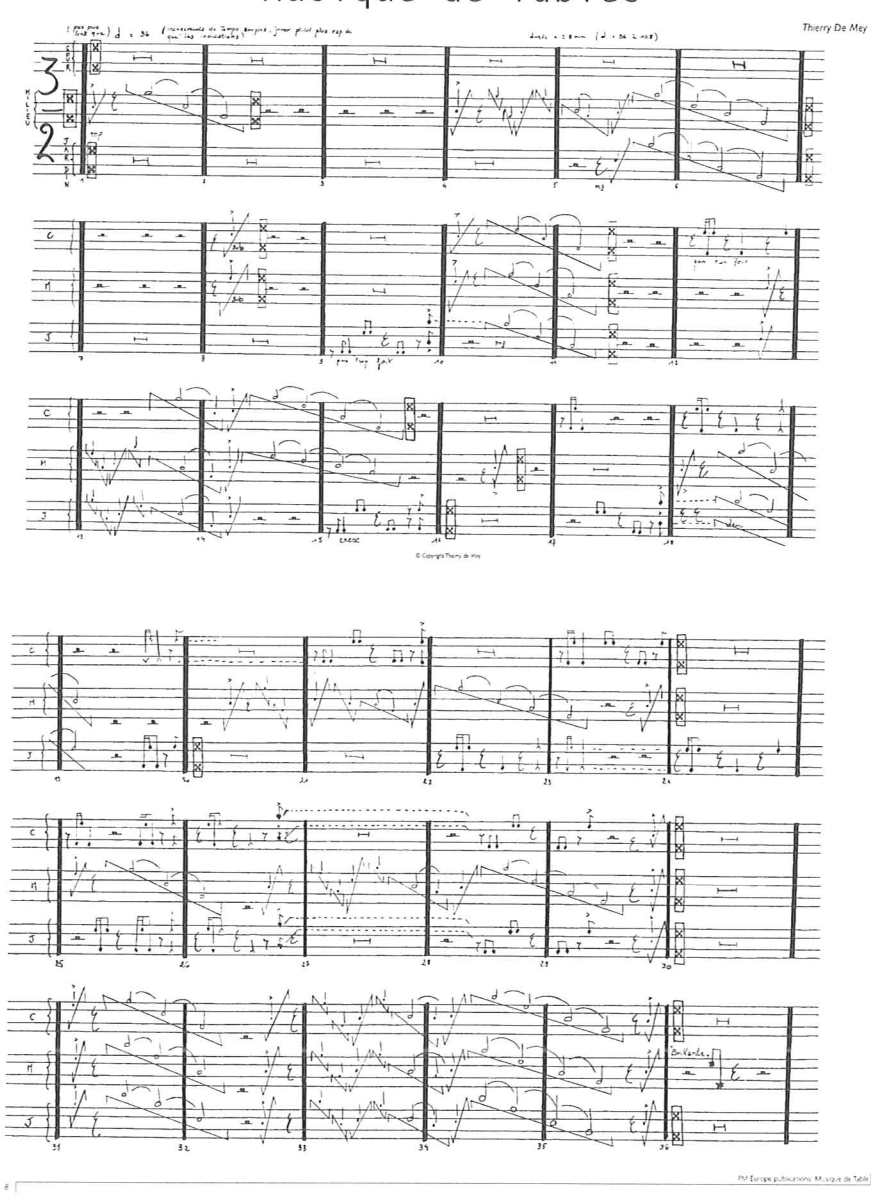

Musique de tables *THIERRY DE MEY/PM EUROPE PUBLICATIONS*